

[Tinning]

op til en finansieringsmæssig neutralitet ved de forskellige anbringelsesformer, altså et forsøg på at sige, at det kun er hensynet til barnets tarv, der bør bestemme, hvor man anbringer barnet eller den unge. Vi synes i forlængelse af det også, det er godt, at man opgiver at fremhæve familieplejen som anbringelsesform, men tilstræber en ligestilling.

Derudover er jeg enig i det, som en række ordførere har sagt, nemlig at dette forslag jo er både stort og kompliceret, men også at der er en række punkter i forslaget, det er nødvendigt at kigge nærmere på. Jeg vil godt tage fat et sted, hvor ingen andre endnu har været, nemlig forslaget § 1, nr. 14. Jeg synes, det er interessant, fordi der her er tale om, at vores socialminister lægger op til, at alternative anbringelsesformer er noget, ministeren vil støtte. Vi ser her et af de første eksempler på den såkaldte nye socialpolitiske linje. Derfor er det godt at undersøge, synes jeg, hvad der ligger i det, når socialministeren siger, at »bofællesskaber har vist sig at være en hensigtsmæssig boligform for psykisk udviklingshæmmede«. Det er jeg enig i, men hvad kan der komme til at ligge i det, når man udvikler den form?

Jeg vil bede ministeren overveje et eksempel, som slet ikke er så tænkt endda: man har en eller anden døgninstitution, som selvfølgelig er finansieret af amtet. Det kender vi allerede. Der finder man så ud af, at der er nogle psykisk udviklingshæmmede, som egentlig godt kan sluses ud, og som kan klare sig selv, og så tror jeg desværre, at vi allerede dér kommer ind i det, som kaldes refusionstækning. Vi kan udmærket forestille os, at et sådant center får anbragt f.eks. en gruppe åndssvage i et bofællesskab. Så søger man om invalidepension til dem – det skal amtet nemlig ikke betale, det klarer staten – og så forsøger man at give dem noget hjemmehjælp, det skal amtet nemlig heller ikke betale, det klarer kommunen. Derfor kan vi meget vel forestille os, at man f.eks. får anbragt åndssvage i en eller anden form for bofællesskaber.

Jeg tror, at det vil være muligt for store grupper af åndssvage at lære at klare de daglige funktioner, altså i en eller anden forstand klare sig selv, men det, der er vigtigt, er, at vi ikke bare laver udslusning og siger: nu klarer de de daglige funktioner. Det, der er vigtigt, er, at der sker en egentlig integrati-

on, at der er et pædagogisk tilsyn, men at der også er afsat personale til at sikre en fortsat udvikling af disse mennesker.

Jeg mener i hvert fald, at vi i socialudvalget, men også meget gerne i dag, skal høre, om ministeren overhovedet kan forestille sig, at man kunne løbe ind i dette nye problem vedrørende refusionstækning. Jeg mener, at man meget nemt kan gøre det, fordi regeringen som bekendt presser kommuner og amter til at bruge al deres fantasi for at finde besparelsesmuligheder. Det ville være ulykkeligt, om konsekvensen af dette bl.a. bliver, at åndssvage simpelt hen får lov at passe sig selv og tusse rundt i et bofællesskab, og så kommer der en gang imellem måske en hjemmehjælper.

Der er et par andre punkter, jeg også vil opholde mig ved. Jeg tror, hr. Qvist Jørgensen lige nævnte det ene. Jeg synes, at socialministeren med det samme skulle forklare os, hvad der ligger i lovforslagets § 1, nr. 5 og 6. Der tales om, at det er vigtigt at forebygge, at ophold uden for hjemmet bliver nødvendigt for børn og unge. Jeg kan godt se, socialministeren har skrevet nogle ord på dette stykke papir om, at man skal forebygge, men enhver ved, at det ikke er nok. Vi ved, at på dette område er ressourcerne pr. klient blevet færre gennem de seneste år, bl.a. fordi de sociale problemer er voksende. Jeg synes, socialministeren skulle forklare os, hvad der mere konkret ligger i at styrke den forebyggende indsats. Al ære og respekt for, at socialministeren en gang imellem siger »forebyggelse«, det er, ligesom når socialministeren en gang imellem siger »revalidering« og »hjælp til de nødstedte« og sådan noget, men vi må derhen, hvor der kommer realiteter bag og ikke bare ord i en paragraf.

Det andet, jeg vil sige noget om, er den foreslåede § 66, der drejer sig om godkendelserne. Jeg er enig i, at der kan være god grund til at skærpe kravene til godkendelse af de forskellige anbringelsesformer, men jeg kunne godt tænke mig at vide, om ministeren vil være helt afvisende over for en eller anden form for ankemulighed i denne forbindelse. Det er klart nok, som det også fremgår, at kommunerne godkender opholdsstedet, hvis det er op til 4 personer, og derefter er det amterne. Men man kan godt forestille sig, at nogle søger om godkendelse og ikke får det, og så er det rimeligt nok, synes jeg,